

Sygn. akt III Ca 638/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Katarzyna Banko

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2022 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt I C 1899/20 upr

- 1. z urzędu prostuje wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej, wydany w dniu 15 października 2020r., pod sygnaturą akt I C 1899/20 upr, w ten sposób, że w punkcie 1. tego wyroku w miejsce słowa „ustawowymi” wpisać słowo „umownymi”;**
- 2. oddala apelację.**

SSO Katarzyna Banko

Sygn. akt III Ca 638/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 lutego 2019r. wniesionym w trybie elektronicznego postępowania upominawczego do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie powódka (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego T. K. kwoty 5 551,86 zł z odsetkami oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 24 lipca 2014r. udzieliła pozwanemu kredytu w zakresie umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej. W ramach umowy pozwany otrzymał limit w kwocie 5 000 zł. Powódka podała, że umowa miała charakter odnawialny, tzn. istniała możliwość jej odnowienia na kolejne takie same okresy do momentu jej wypowiedzenia przez jedną ze stron. Zgodnie z umową pozwany był zobowiązany do spłaty kredytu zgodnie z comiesięcznymi wyciągami. Pomimo wezwań pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty limitu. Wobec powyższego powódka na piśmie wypowiedziała zawartą umowę, a cała kwota zadłużenia stała się wymagalna. Powódka wyjaśniła, iż na dochodzoną pozwem sumę składają się należność główna w kwocie 4 995,33 zł, odsetki za okres od 24 lipca 2014r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku w kwocie 524,63 zł, koszty, opłaty i prowizje w kwocie 31,90 zł.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2019r. sprawę przekazano do sądu właściwości ogólnej. Nakazem zapłaty z dnia 19 lipca 2019r. Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powódki kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwany zarzucił nieprawdziwość dokumentu zawarcia umowy. Ponadto wskazał, iż jej treść jest sprzeczna z żądaniem pozwu. Podniósł, iż powódka nie wykazała faktu przekazania karty kredytowej ani sposobu wyciszczenia dochodzonych pozewem zaległości. Dodał, iż w sprawie nie zostało udowodnione, iż wezwanie do zapłaty zostało mu skutecznie doręczone. Podniósł też, iż wypowiedzenie umowy nie zostało mu skutecznie doręczone i nie było podstaw do wypowiedzenia umowy.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z dnia 15 października 2020r. zasądził od pozwanego T. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 5551,86 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie wyższymi niż odsetko maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 4995,33 zł od dnia 13 lutego 2019r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 253,09 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 26 sierpnia 2014r. strony zawarły umowę o kartę kredytową, na mocy której bank przyznał pozwanemu limit kredytowy do kwoty 3 500 zł. Pozwany natomiast zobowiązał się do spłaty wykorzystanego limitu w okresach miesięcznych zgodnie z przysyłanym mu wyciągiem z rachunku karty. Umowa została zawarta na rok z zastrzeżeniem możliwości przedłużenia na kolejne okresy o ile nie zostanie wypowiedziana przez kredytobiorcę. Powódce przysługiwało uprawnienie do wypowiedzenia umowy z zachowaniem dwumiesięcznego okresu w wypadkach określonych w regulaminie, między innymi w razie braku spłaty limitu. Pozwany korzystał z udostępnionych środków, a do lutego 2018r. dokonywał również spłaty limitu. Powódka w piśmie z dnia 30 sierpnia 2018r. wezwała pozwanego do zapłaty zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu dnia 17 września 2018r. Następnie, wobec braku spłaty zadłużenia przez pozwanego, w piśmie z dnia 22 października 2018r. powódka wypowiedziała umowę łączącą strony z zachowaniem 61-dniowego okresu wypowiedzenia. Pozwany nie odebrał korespondencji zawierającej wypowiedzenie umowy kredytu, więc została zwrócona do powódki po podwójnym awizowaniu. W dniu 12 lutego 2019r. powódka wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, w którym określiła zadłużenie pozwanego wynikające z łączącej strony umowy na kwotę 5 551,86 zł, na którą składały się należność główna w kwocie 4 995,33 zł, odsetki za okres od 24 lipca 2014r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku w kwocie 524,63 zł, koszty, opłaty i prowizje w kwocie 31,90 zł.

W tym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał powództwo za zasadne. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W rozpoznawanej sprawie strony łączyła umowa, której przedmiotem było przyznanie limitu kredytowego oraz wydanie i korzystanie z karty kredytowej. Istotą tak skonstruowanej umowy jest zobowiązanie banku do obsługi wszystkich transakcji kartą do limitu określonego w umowie, z drugiej zaś strony zobowiązanie klienta banku do regularnej spłaty zadłużenia co najmniej w minimalnej kwocie określonej w umowie. Pozwany prezentując swoje stanowisko podniósł, że roszczenie powódki nie zostało udowodnione co do jego istnienia. Twierdzenia pozwanego Sąd I instancji uznał za całkowicie chybione. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika bezsprzecznie, że pozwanego i powódkę łączyła umowa będąca źródłem pozwu. Do akt sprawy dołączony został egzemplarz umowy kredytu, a na każdej stronie umowy widnieje własnoręczny podpis pozwanego T. K.. Powyższe okoliczności świadczą o tym, iż pozwany zaakceptował warunki umowy. Z kolei przedłożona lista transakcji świadczy o tym, iż pozwany korzystał z udostępnionych mu środków. Wbrew twierdzeniom pozwanego, brak dokumentu, z którego wynikałoby przekazanie karty kredytowej, nie świadczy o tym, iż strony nie łączyła przedmiotowa umowa. Sąd I instancji nie miał również wątpliwości co do wysokości dochodzonego pozewem roszczenia. Z przedłożonych dokumentów w sposób jasny i precyzyjny wynika co obejmuje żądanie pozwu. Pozwany nie sformułował przy tym jakichkolwiek skonkretyzowanych zarzutów w odniesieniu do przedłożonych przez powódkę dokumentów. Podkreślenia wymaga, iż to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania okoliczności, iż spłacił swoje zobowiązanie w zakresie większym niż dochodzone przez powódkę kwoty. Niezasadny był również

zarzut co do przedwczesności powództwa. Wezwanie do zapłaty jak i wypowiedzenie umowy zostało pozwanemu prawidłowo doręczone, co potwierdzają przedłożone przez powódkę dowody doręczeń. Pozwany osobiście odebrał wezwanie do zapłaty. Z kolei wypowiedzenie umowy kredytu zostało wysłane pod ten sam adres, pod którym pozwany odebrał wezwanie do zapłaty. Wbrew twierdzeniom pozwanego, wypowiedzenie umowy nie naruszało postanowień Regulaminu przyznawania i korzystania z limitu kredytowego i kart kredytowych „partnerskich”. Z wszystkich powyższych względów Sąd I instancji orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku. O kosztach procesu w pkt 2 sentencji wyroku Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., mając na uwadze, że powództwo zostało w całości uwzględnione. Zasądzona od pozwanego na rzecz strony powodowej kwota 253,09 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 2 k.p.c. koszty procesu poniesione przez stronę powodową celem obrony jej praw, na które składały się kwota 70 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 180 zł tytułem uzupełniającej opłaty od pozwu, a także kwota 3,09 zł tytułem notarialnego poświadczenia pełnomocnictwa.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 15 października 2020r. wniósł pozwany zaskarżając powyższy wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. naruszenie prawa procesowego poprzez sprzeczne z zebraniem materiałem dowodowym uznanie, że powód skutecznie wypowiedział umowę kredytu, a co za tym idzie, że dochodzona pozwem wierzytelność stała się wymagalna;
2. błędy w ustalenia faktycznych i sprzeczności:
 - a) błąd w ustaleniach faktycznych i sprzeczność z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie, że powódka przekazała kartę kredytową będącą przedmiotem umowy, podczas gdy w żaden sposób nie udokumentowała jej przekazania,
 - b) błąd w ustaleniach faktycznych i sprzeczność z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie prawidłowości wypowiedzenia umowy kredytu podczas gdy wypowiedzenie zostało oparte na nieprawidłowej podstawie,
 - c) błąd w ustaleniach faktycznych i sprzeczność z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie wnioskowanej w pozwie wysokości roszczenia wobec podniesionego przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu niezgodności wysokości dochodzonej z widniejącą w umowie;
3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów:
 - a) w sposób nie wszechstronny (jednostronny), bowiem z pominięciem części zarzutów pozwanego,
 - b) w sposób jednostronny i bezkrytyczny przyjmując za prawdziwe oświadczenia powoda, który ma interes faktyczny w ustaleniu istnienia zobowiązania bez przedstawienia niezbitych dowodów na poświadczenie jego wersji.

Mając powyższe na uwadze pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za każdą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji. Podała, że w trakcie trwania umowy w dniu 16 lutego 2016r., na wniosek pozwanego zwiększony został limit kredytowy z 3.500 zł na 5.000 zł. Z przyczyn niezawinionych nie posiada dostępu

do umowy zwiększającej limit, gdyż z przyczyn losowych dokument ten uległ zniszczeniu. Przedstawiła natomiast wyciągi generowane do pozwanego na okoliczność potwierdzenia faktu zwiększającego limit kredytowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w treści zebranego w sprawie materiału dowodowego, a ocena dowodów przeprowadzona przez ten Sąd nie przekracza granic swobodnej oceny określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia 233 § 1 k.p.c. są chybione i stanowią jedynie polemikę z prawidłowo poczynionymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami stanu faktycznego.

Sąd odwoławczy, niezależnie od tego, czy prowadzi sam postępowanie dowodowe, czy jedynie weryfikuje ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji, ma obowiązek samodzielnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jednakże - jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego - zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie z dnia 11 stycznia 2001r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie z dnia 17 maja 2000r., I CKN 1114/99, nie publ., wyrok z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000r., nr 7-8, poz. 139).

Wbrew zarzutom apelacyjnym pozwanego, powódka udowodniła wydanie pozwanemu karty kredytowej, gdyż zgodnie z treścią § 1 umowy bank wydał kartę kredytową pozwanemu, a pozwany złożył podpis pod zawartą umową poświadczając jej odbiór. Nadto pozwany skorzystał z przyznanego limitu w dniu zawarcia umowy wykorzystując kupon pierwszego zakupu, dający możliwość skorzystania kredytobiorcy z przyznanego limitu na zasadach określonych regulaminem (regulamin – 4., Kupon pierwszego zakupu, strona 15 regulaminu). Zgodnie z treścią § 3 Regulaminu kupon pierwszego zakupu może zostać wykorzystany tylko przez posiadacza rachunku kredytowego i nie może zostać przekazany osobom trzecim. Kupon upoważnia do wykonania tylko jednej transakcji. Nadto zgodnie z treścią § 2 ust. 3 Regulaminu dokonując transakcji posiadacz rachunku kredytowego przedstawia kupon i dokument tożsamości. Pozwany za pośrednictwem kuponu zrealizował zakupy w wysokości 3.326 zł (lista transakcji – operacja z dnia 24 lipca 2014r.). Po aktywacji karty kredytowej kolejne transakcje pozwany wykonywał kartą kredytową. Co prawda rozdziale III Regulaminu dotyczącym karty podano, że karta powinna być wysłana posiadaczowi listem poleconym na adres korespondencyjny, jednakże biorąc pod uwagę datę zawarcia umowy (24 lipca 2014r.) oraz datę płatności kuponem (24 lipca 2014r.) uznać należy, że karta kredytowa została wydana pozwanemu w dniu podpisania umowy.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa przedstawiła wydruki wyciągów od numeru 10 do numeru 54, z których wynika jak kształtowała się w okresie trwania umowy wysokość limitu kredytowego pozwanego.

Powódka przedstawiła listę dokonywanych transakcji, sposób księgowania wpłat dokonywanych przez pozwanego, a nadto wykazała, że pozwany zaprzestał dokonywać wymaganych wpłat. Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar

udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Opierając się na tej regule, doktryna i judykatura przyjmują zgodnie, że powód powinien udowodnić fakty, z których wywodzi dochodzone roszczenie, a pozwany - fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; fakty tamujące lub niweczące roszczenie powinien udowodnić przeciwnik tej strony, która wystąpiła z roszczeniem, a więc w zasadzie pozwany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969r. w sprawie II PR 313/69, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982r. w sprawie I CR 79/82, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1997r. w sprawie I PKN 375/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005r. w sprawie III CK 11/05). Przez fakty, o których mowa w art. 6 k.c., należy rozumieć okoliczności faktyczne istotne z punktu widzenia danego przepisu prawa materialnego, z którego strona wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Przepis art. 6 k.c. dotyczy ciężaru dowodzenia w znaczeniu materialnym, tj. kto poniesie skutki nieudowodnienia istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności. Natomiast art. 232 k.p.c. dotyczy ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym, tj. kto powinien przedstawić dowody. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów celem wykazania, że jego zadłużenie wobec powódki nie istnieje lub kształtuje się w innej wysokości aniżeli kwota dochodzona pozwem. Zgodnie z § 15 ust. 3 umowy bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia i tylko z przyczyn określonych w § 6 Regulaminu przyznawania i korzystania z limitu kredytowego i kart kredytowych „Partnerskich”. W treści wypowiedzenia umowy powódka wskazała, że istnieje zagrożenie terminowej spłaty, a powyższa okoliczność w świetle § 6 ust. 1 pkt f) mogła stanowić podstawę wypowiedzenia umowy. Pozwany od 19 marca 2018r. nie dokonywał wymaganych wpłat co uprawniało powódkę do wypowiedzenia z tej przyczyny umowy.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd I instancji, przy ocenie zgromadzonego w sprawie niniejszej materiału dowodowego, nie dopuścił się więc obrazy art. 233 § 1 k.p.c. Prawidłowo poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o przedłożone w toku postępowania dowody, które również w ocenie Sądu odwoławczego zasługiwały na przyznanie im walurowi wiarygodności.

Na podstawie art. 350 k.p.c. Sąd Okręgowy sprostował w orzeczeniu Sądu I instancji oczywistą omyłkę pisarską w zakresie dochodzonych odsetek.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO Katarzyna Banko